

DET VAR EN GANG.....

-noen "tanker i tiden"

Av
Reidun Haugen

"Når jeg kommer hjem, skal jeg være sur og si at jeg ikke fikk noen premie..... Nei, forresten: Jeg skal si at jeg fikk siste premie..... Eller kanskje skal jeg si at jeg fikk siste premie..... Eller kanskje skal jeg løpe inn til mamma og si: se her, hva jeg har vunnet! Eller skal jeg gjøre det på en annen måte?"

Denne monologen utspant seg i en bil fra et stevne i Tønsberg for 10-15 år siden. Bilen var som vanlig full av unger, egne og andres. Det var også den gang slik, at det var de mest ihuga bordtennisfantastene som stilte opp som sjåfør, og fylte bilen med unger som "ikke har foreldre", eller "foreldre som ikke har unger", ihvertfall ikke i fritida.

Monologen fortalte også noe annet, nemlig om denne guttens behov for anerkjennelse, hvordan han skulle legge forholdene best mulig til rette for å få mest mulig aksept ut av en situasjon, der mamma og pappa måtte skjønne at han hadde vært flink. Hele strekningen mellom Tønsberg og Oslo gikk med til overlegningene, øynene skinte - og gleden ved å ha lyktes og spenningen foran hjemkomsten var til å ta og føle på.

Hva som skjedde hjemme, kan jeg ikke fortelle dere - det vet jeg ikke, annet enn å håpe på at han fikk den ros han så sært trengte og fortjente.

Denne lille anekdoten er ment å si noe om betydningen av et lag som vårt. En idrettsklubb i et lokalmiljø, med sine "helte", ivrige gutter og jenter som har ambisjoner og

ønsker "helte"-status, noen lykkes andre ikke. Sliterne, de som gjør en ulønnet innsats for sine - og andres unger, og som skaper et godt miljø å vokse opp i. Det fine ved vår idrett, er jo at vi ikke skaper tapere, ihvertfall i langt mindre grad enn i andre

konkurransesammenheng, fordi det nødvendigvis er 50% i en klasse som ikke kommer lenger enn til første runde i cupspill, og man står ikke sist på noen resultatliste. Dessuten er alle klubbmedlemmene viktige for klubben, det skal organiseres stevner, det skal ryddes og ordnes i hallen, og det skal dømmes kamper. Og det er mange måter å skape et trygt og godt miljø på og å skape "helte" ut fra hver enkelts forutsetninger.

Tiden går - B-72 består?

Det får meg til å tenke på "begynnelsen". Egentlig hadde B-72 eksistert i noen år, men kummerlige treningsforhold og derfor få medlemmer gjorde at det tok noen år før det ble særlig sving på sakene. På en måte begynte det med klubbdraktene. Ikke fordi det er så viktig hvordan man går kledd, men fordi det skaper tilhørighet og fellesskapsfølelse. Våre første drakter var blå og grønne, ikke av noen annen grunn enn at vi fikk kjøpt dem billig. Kun noen få fikk æren av - eller hadde råde til anskaffelsen. Etter bare et par år, ble de skiftet ut med "ordentlige" klubbdrakter, med farger som vi bestemte selv: røde og gule.

Rødt og gult er Lørenskogs farger. Styret hadde en idé om at farger var viktige, det er nok av eksempler på at farger forbindes med idrettsklubbene, det er ganske utenkelig at kanarifuglene på Lillestrøm skulle ha noe annet enn gult og svart, ikke sant?

Og hvilken betydning har nå fargene, da, det kan da ikke være så nøye? Mulig, det, kanskje tidene har forandret seg, men i "begynnelsen" var det viktig. Når vi var på stevner rundt om (mest på Østlandet), var det ett særtrekk med klubben vår: Samlet i en stor klump på tribunen satt en gjeng røde og gule, gjerne med en meget sentral person i midten, Lilly, og de røde og gule var veldig synlige. For de som ikke kjenner Lilly, kan det berettes at hun var den tidens B-72-mor. Ikke bare mamman til Morten og Geirr (Gustavsen), men hele klubbens. Hennes nistekurv var uttømmelig, og jeg tror hun viaste yndling-pålegget til de fleste spillerne. Faktisk ikke bare B-72's, det var ikke sjelden at andre klubbers spillere benyttet seg av servicen.

Dessuten dreide det seg ikke bare om mat. Lilly sørget alltid for å ha en stor kanne XL-1 - styrkedrikken som gjorde at alle følte seg viktige. For når et sett eller en kamp var slutt, sørget Lilly for å være beredt med koppen. Og man ble litt "helt", selv om man hadde tapt, for oppmerksomheten ble rettet mot vinnere - og tapere - likelig fordelt.

Og vi klappet. Vi ble faktisk kalt "klapperslangene fra Lørenskog". Det lå nok en god del misunnelse i kalleordet, fordi klubbfølelsen var så vel uttalt og synlig: dersom det var en B-72-spiller i aksjon, fikk han/hun sin del av den fortjente oppmerksomheten fra den rød/gule horde. Og i større stevner, som f.eks. NM, var det en selvfølge at alle som spilte, hadde "cosch", dette var gjerne eldre spillere, eller spillere som hadde tapt eller ventet på neste kamp.

Sett i en større sammenheng, kan vi være stolte og si at vi er med på å skape et sosialt nettverk. Nå har B-72 eksistert så lenge, at de tidligste entusiastene er blitt voksne og har stiftet familie. Vi sitter på en måte med fasit i hånd: vi har lyktes i å lage en solid, sosial plattform, vennskapet som ble knyttet den gang er der fortsatt, og vil sannsynligvis være der i mange år framover. Verdien av premie-samlingen er nok forringet, kanskje pakket ned i pappesker. Men de kom seg gjennom en ungdomstid uten de store utskjelsetelser, og følte forhåpentligvis trygghet i sitt sosiale miljø.

Det er litt av et ansvar som legges på ledere og trenere i B-72, og vi må være oss dette ansvaret bevisst. Det er nemlig her vi gjør den viktigste jobben, i tillegg til at vi skal få fram gode spillere. For gode spillere er som magneter, de tiltrekker seg unger som ønsker å bli like gode, og dermed er ringen sluttet. Det er viktig at vi har en bevisst holdning til det vi driver med, da er jeg sikker på at vi lykkes.

. . .